

offentligt, først da Forhørsprotokollen var offentliggjort, først, da Reassumptionsforhørene vare gaaede deres Gang, og da der saa blev afæsket Hr. Finsen en Embedsforklaring, først da var han nødt til at tilstaa sin uønjagtige Protokolltilførsel; Hr. Finsen vægrede sig derved saa længe som muligt, han skrev i Sommer, at han ønskede denne Sag frem, nemlig da der saaledes var slaaet til Lyd derfor offentlig, at det slet ikke kunde gaa an at undertrykke den længere, saa ønskede han Sagen frem for Højesteret, for at den fejltagtige Fremstilling, Pressen havde givet, kunde blive slaaet ned. Det var den Motivering, han den Gang gav. Nu viste det sig for Højesteret, at den Fremstilling, Pressen — det var vel navnlig „Social-Demokraten“, der sigtedes til — havde givet, var fuldstændig nøjagtig, Finsen har slet ikke haft nogen som helst Anledning til at anlægge Sag eller lignende. Jeg tror derfor ikke, der er nogen som helst formildende eller undskyldende Omstændighed i denne Sag, nogen som helst Omstændighed, som kan forsvare, at Regeringen ikke anlægger Regressøgmaal.

Selv om Justitsministeren skyder sig ind under Dommernes Uafhængighed, saa forhindrer det, som sagt, ikke, at han kan anlægge Sag mod Dommerne, men det forhindrer i hvert Tilfælde ikke, at han kan skride ind mod Politiet. Politiet er vel ikke undergivet nogen saadan særlig Beskyttelse. Den højtærede Justitsminister svarede mig ikke i Gaar paa Spørgsmaalet, om han agtede at gøre noget i Anledning af, at det er oplyst, at en Politibetjent plejer at sige: „Tyvetøs“. Det er altsaa daglig Tone over for Arrestanterne. Jeg synes, det er et stift Stykke, at det, at en Politibetjent plejer at bruge Ordet „Tyvetøs“ — han har altsaa ikke brugt Ordet „Tyvemær“, det er han overbevist om — kan gaa, uden at der skrives ind fra Regeringens Side. Have Politibetjentene da Lov til at gøre, hvad alle vi andre ikke have Lov til? Jeg har ikke Lov til at sige „Tyvetøs“ til et Menneske, saa faar jeg et Injuriesøgmaal paa Halsen — har da en Politibetjent Lov til at sige det over for en Arrestantinde, som kun er sigtet, og som ikke har kendt sig skyldig, og som det senere viser sig er uskyldig? Var der ikke Anledning for Regeringen til at skride ind, og var der ikke en Mulighed for, at Regeringen paa mange Maader kunde bidrage til, at Tonen i Retsplejen kunde blive bedre? Naar det oplysés for Højesteret, naar selv Aktor i

Sagen, Højesteretsadvokat Nellemann, maa indrømme over for Defensors Angreb, at Tonen i Kriminalkamrene ikke er nogen Salontone, var det da ikke en dygtig og human Regerings Pligt at skride ind og udstede Cirkulærer eller paa anden Maade give de vedkommende til Kende, at man ønsker, der skal tales et dannet Sprog i Retssalen som alle andre Steder? Jeg kan ikke se, hvad der skulde forhindre Regeringen i at gøre noget i den Retning.

Den højtærede Justitsminister gik saa over til at omtale Assessor Cold og den Nelly Andersenske Sag, og han bemærkede, at dette Ting var ikke Dommer over private Mænds Forhold. Den højtærede Justitsminister har fuldstændig misforstaaet Situationen. Vi have ikke ønsket denne Sag fremdragen, for at dette Ting skulde sætte sig til Doms over forhenværende Justitsminister Nellemann, vi have ønsket den fremdragen for at skaffe en uretfærdig behandlet Tjenestepige Oprensning, og vi have spurgt, om Justitsministeren vil være os behjælpelig dermed. Naar Arbejdet for denne Retfærdighedssag og Forhandlingen derom har formet sig saaledes, at det muligt kan være ubehageligt for den forhenværende Justitsminister, kunne vi ikke gøre derved. Sagens Natur er af den Art, at det muligt ikke er ham behageligt, at den forhandles, men det er ikke derom, Sagen drejer sig. Vi have ikke anmodet dette Ting om at sidde til Doms over forhenværende Justitsminister Nellemanns Affærer, slet ikke, og den højtærede Justitsminister kan ikke med dette Paaskud afvise en Forhandling om Sagen. Dette Ting har en Ret til Kritik og Kontrol over for Regeringen, det er Regeringens Sag at værne om Lov og Ret, om Retfærdigheden, og finde vi ikke, det har fundet Sted, maa Folketinget have Ret til at gøre sig til Udtryk for den offentlige Mening. Folketinget har Ret til at rejse Retfærdighedens Krav, og Regeringen er forpligtet til at svare derpaa.

Alligevel kom jo den højtærede Justitsminister ind paa den Nelly Andersenske Sag. Det var ikke meget, han kom ind derpaa, men han kom dog ind paa den og havde rustet sig med Forhørsprotokollen og fundet to Linier i den, som han mente maatte svække min Fremstilling af Sagen. Disse to Linier ere følgende: „Hun — Nelly Andersen — vedbliver desuagtet sit tidligere, at hun er uskyldig, idet hun bemærker, at hun godt kan forstaa, at alt taler imod hende, men at hun desuagtet er uskyldig.“ Se, siger